поема

Ми цілу ніч садили сад,

який не розцвіте.

Тарас Девдюк

один

на кручу виходили

як листки по одному

і біліли дівчата в руках

і терпіли відбір

а коли закінчився

лиш я залишилась лежати

буркун волосатий

ти мав одинокі пальці

між ними

як між іконами хтось

прокладав погляди

і тремтів постом

але мама казали

що ти не знаєш роздвоєння

і п'єш вино свого учня

тримаючи келих

трьома пальцями

батечко

подарують тобі

мою нагрудну пов'язку

він править цією країною

як обіднім столом

тож і мені дозволить

кинути тобі кістку

мого язика

я покрию її

слиною невинності

я не винна в твоїм одужанні

я підітруся

полою твоєї одежі

аби ти пам'ятав

мій запах

антиодин

нема мені стогону в цій країні нема мені острова де не живе одужання знайду собі фіґовий посох з чотирма суками на один повішу одежу на другий дівчину на третій повішу листок смоківниці а на останній себе

цей пустельний міраж ці чорні леґіонери ці нудні алебарди ці жовті стіни темниці я буду їм говорити про порошину в зубі вони вириватимуть зуб аби знайти порошину

а зліпити престол аби заховатись од вітру або навчити господа молитися в дзеркало або відрізати вухо котові і нагодувати ним страждущих це під силу хіба що жінці з рукою тритона котра підслухала слово що було спочатку

verte

не та мене обдурила що зламала весла

а та мене обдурила що під серцем несла

два

і хоч мама казали

що день помирає останнім

я обмию тебе лавандовим сміхом

а тоді візьму в руки твою ґерлиґу

і піду по тобі

як по світу

шукати мерця

я зубами

стригтиму твоє волосся і нігті

я оближу тебе

теплицями своїх міхурів

і слід від лизання

зійде разом з нами

як незайманий

а як вийдуть мама

в танок до святого тельця

і святому тельцеві

спрага стуманить роги

тоді я впущу ґерлиґу

в печеру під синім проваллям

і слухатиму як ґерлиґа

трощитиме цю печеру

буркун волосатий

ти маєш державну оскому

ти маєш нектар перевтілення

в ідольний камінь

я буду тесати його

тільки губами

щоб довше тривав

антидва

не покину своє ім'я за намовою матері не покину стрілу на весільному ложі анданте поки хоч щось означає цей палець я мушу його вмочити в струну аби впізнавали бо що то за вчитель котрого не перевершили учні

довго мені відчувати содому цієї плоті довго крутити це веретено яке не знає приниження бо недалеко втікають ні піші ні кінні від патетичного смороду жертви розкаяння лиш кавалками скидають покуту під вікна землянок і стають в леґіони хіті моїми думками

а перекинути в море ісаака чи народити якова на поталу природі чи побити камінням збирача податків загнати до храму мінял і спалити той храм все це під владою жінки з волоссям змій тої що місяць рота її усміхається

verte

ой місяцю князю ти не вір нікому

лиш повір заразі на суку сухому

ти погладь заразу по голій печінці

і віддай заразі початки і кінці

кінці пов'язати початки згубити

все одно не знати бити чи не бити

три

лиш тобі

обривати ці коси по волоску

як печерних ведмедів

для шкір і сала

лиш тобі

сидіти у цьому човні

і термосати воду

веслом одчаю

мама казали

про голову чорної птиці

яку вчора

ніхто не любив

як палили дровітню

і різали трьох баранів

і слухали римського воїна

батогами плечей

як здирали шмаття наложних юнців

на вертели настромляючи

захотіла і я тоді жити

але мене не взяли

тому лиш тобі

обривати ці груди

зубами своїх надчеснот

як печерних ведмедів

для шкір і сала

лиш тобі

потонути разом із човном

зґвалтувавши намул

і коралову квітку на дні

антитри

не покину своє ім'я за намовою батька не покину свого учня заради

вчителя не покину филистимлян порубаних через ідею де крізь листи винограду зяють рани зірок

довго мені відмивати порох лиця подорожнього з індії довго різати ніготь на вказівному пальці бо куди не випрямиш руку а він показує в землю адже земля як мачуха не вибирає мерців її бездонне черево не гидує ніким

а вийняти із петлі нетягу намісника чи накрити шатром побілілих закоханих чи помітити суриком житла приречених це під владою жінки з очима гравію чия одержима сідниця сходить щоранку

verte

просили батько просили мати

і я вас прошу покатувати

турнути першим турнути другим

най перемелю камінну тугу

камінну тугу білу говерлу

най перемелю та й вам поверну

кода

я не знаю тебе

межи цих катувальних машин

межи цих костомах

без брів і очних заглибин

я хочу тебе закінчити

долотом

ніби камінну бабу

я хочу знати твоє ім'я

аби загубити

кидаю слово на вітер

нехай розіб'ється об мур

кидаю камінь на вітер

нехай розітреться в пісок

кидаю пісок на вітер

нехай почезне з очей

але все одно

хочу тебе ненавидіти

щоночі

антикода

хоча б одинокий хрест в цьому замку то було би де помучити хоча б одинокий наказ порубати усіх бородатих як колись порубали дітей хоч би помити його перед смертю щоб кат не відвертав носа

батечку якщо його таки мус вкоротити на голову то подаруй ту голову мені на уродини я гладитиму її перед сном і навіть цілуватиму в губи хоч це все одно не поможе